

[Nathalie Lind.]

ter i forslaget, har en selvstændig betydning — og jeg lægger dette i ordet „umiddelbart“ — ellers har jeg svært ved at se, hvordan vores synspunkter kan mødes.

Der er to punkter til, jeg gerne vil kommentere. De tidligere fremsatte forslag fra socialdemokratiet om skattefinansiering gentages. Ordføreren sagde for lidt siden, at man måske for øjeblikket ikke var så stærk en tilhænger heraf. Jeg vil gerne understrege, at venstre fortsat har det standpunkt, at vi mener, massemediernes uafhængighed af staten bedst sikres gennem den nuværende ordning, og vi ønsker også, at den, der vil bruge medierne, også må betale, hvad det koster. Vi finder ikke tiden inde til at gå over til finansiering via skatter, og vores forslag bygger også på licenser, dels lands-, dels amtslige licenser.

Endelig er der spørgsmålet om styreform. Socialdemokratiets kulturudvalg er jo kommet med et oplæg, som ministeren siger han endnu ikke har taget stilling til, men ministeren tager jo dog samtidig ret klart afstand fra den ordning, vi har i dag. Der har også fra vores side lydt kritik af, at dette forslag bl. a. går på, at vi risikerer at få en regeringsstyret radio, for det er jo regeringen, der skal udpege både formand og næstformand og to repræsentanter fra kulturlivet, og ingen, der sidder i folketinget, må samtidig være medlemmer af radiatorådet. Ministeren siger næsten lidt patetisk, at det er et sørgeligt og uacceptabelt tidens tegn, at partier, der sidder i regering, har siddet i regering eller kan komme til at sidde i regering, ikke har tillid til, at en regering vil vide at iagttage kravet om alsidighed, som må lægges til grund for alle afgørelser på dette område.

Jeg kan kun svare hertil: forslaget er for os uacceptabelt, også af den grund, at et radiatoråd udpeget på denne måde ikke vil komme til at afspejle den flerhed af livsholdninger, som partierne i folketinget repræsenterer. Tanken om at oprette et stort repræsentantskab uden virkelig indflydelse virker heller ikke tiltalende hos os. Vi tror ikke, at vi ved at indkalde folk til at sidde i forsamlinger og ikke give dem virkelige beføjelser styrker demokratiet, og vi er mere end skeptiske over for, hvor man vil finde disse pragtudgaver af mennesker, der skulle

repræsentere kulturlivet i videste forstand, og som forudsættes at være apolitiske og derfor i stand til i olympisk ophøjethed at træffe såkaldt rent objektive afgørelser; vi tror ikke, den type af menneskearten eksisterer. Jeg vil også sige til ministeren, at han, da der blev givet redegørelse i 1972, Folketingstidende 1972-73, sp. 476, klart selv sagde, at også en såkaldt upolitisk styrelse vil bestå af mennesker med den ene eller den anden politiske overbevisning.

Det er fortsat vores indstilling, at det må være demokratisk valgte organer, der udpeger medlemmerne. Jeg siger ikke dermed, at det skal være medlemmer, men jeg siger, at udpegnings-, fordelingsnøglen, må ligge hos demokratisk valgte organer: folketinget eller efter vores forslag amtsrådene.

I argumentationen mod, at folketingets medlemmer samtidig skulle sidde i radiatorådet, anvender ministeren en vending, som jeg må sige alvorligt jeg ville ønske ikke havde været anvendt. Det er to sætninger, jeg tænker på. For det første siges det: det er spørgsmålet om, hvorvidt folketinget kan have tillid til det radiatoråd, og at det kræver en politisk modenhed og en selvdisciplin, som nu engang ikke er given. For det andet siges det, at folketingets renommé også må indgå i vore overvejelser om sammensætningen af de styrende råd. For det første er det folketinget og ikke ministeren, der selv vil vide at varetage sit renommé, men for det andet — og det er det, jeg sådan set fortolker i ordene og derfor beklager, at de er blevet sagt — selv om der i radiatorådet er medlemmer af folketinget eller repræsentanter for partier i tinget, hvis synspunkter, bedømmelse eller optræden i forbindelse med Danmarks radio ministeren ikke sympatiserer med, må jeg alligevel sige, at de pågældende er valgt på samme demokratiske vilkår, som ministeren og andre er valgt, og de må følgelig have samme ret til at forfægte deres og deres vælgeres synspunkter.

Jeg tror, ministeren vil kunne forstå, at vi også fra venstres side ville have svært ved at acceptere, at videre overvejelser om brud på Danmarks radios monopol skal henskydes til lovens ordinære revision i 1977-78. Vi sigter imod en principbeslutning om, at Danmarks radios monopol brydes, dermed mener vi endvidere, at grunden vil kunne lægges til en opbygning af et uafhængigt tv 2,